

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1861-09-17)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1861-09-17)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 43. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010050.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Bonderup, d. 17. Sep. 1861.

... De spørger mig, om jeg har seet Goldschmidts „Ude og Hjemme“?3 Hvor skulde jeg see sligt fra? Erindrer De ikke, at den, der holder mig sammen med Blad-Verdenen og meget andet, er borte? Gs. „Bouket Blomster“ skal jeg vel vogte mig for; hvad der kommer fra den Kant pleier sjældent at dufte godt. Tak imidlertid for Advarselen! ...

De troer, at der er italiensk Blod i mig? Ja, maaskee. Jeg troer, at der er lidt i mig af alle Slags. Men De veed jo, at naar man blander alle Farver sammen, da kommer der graat ud af dem Alle, og graa vil jeg paa den anden Side nødig være, saa heller sort, naar man ikke kan være hvid. Men hvad om jeg dog havde Ret i min Mening om s. 44de blaae Øine? Hvad om der var dansk, eller nordisk, Blod i Deres Italienerinde? Umuligt er dette jo ikke, det maa De dog indrømme. Hvorfor spurgte De hende ikke herom? Dog hvem indestaaer for Svarets Sanddrthed? De seer, jeg er som alle Qvinder, jeg giver ikke efter. De blaae Øine hører Norden til, og jeg er glad ved dette Vidnesbyrd om min nordiske Natur. At der ofte koger noget i mig, som vel kunde høre Syden til, betyder intet, thi man har ogsaa ildsprudende Bjerge i Island. De seer, De kommer ingen Vei med mig. ...

Jeg hører af Frue Martensen, at Treschow er misfornøiet med mit Byggeri.¹ „Hvorfor raadfører hun sig ikke med sine gamle Venner,“ har han sagt. De seer, at han misunder Dem den Ungdom, som jeg i mit forrige Brev til Dem yttrede min Glæde over. Hvor heldigt for mig, at jeg kom under et saa snildt Scepter som Deres, istedet-for det, som Hall staaer under, mere, end maaskee De eller andre troer. „Heifiskenes“ Nei formaaer intet, naar den gamle Grib siger Ja. Halls Stædighed er en Andens Stædighed; han er dog vist bestandig under en Andens Indflydelse. Giid Griben ikke vil hakke altfor dybt i Danmarks Lever. Dog, det er altid et Fremskridt, naar man har staaet under en Christensens Indflydelse, da at komme under Ts.² Dog nu synes De vist, at jeg er ond, og jeg vil derfor gaae over til mildere Toner.

Torsdag, d. 19.

... Jeg har i denne Tid trængt til at støttes af Deres Baad. Tillisch har plaget mig med Opfordring om at udføre Beras Bolle i „Hagbarth og Signe“.³ En Opgave som flere betydelige Skuespillerinder forgjæves have anvendt deres Kræfter paa. At jeg kunde løse denne Opgave bedre end de Kræfter, Theatret for Øieblikket har at raade over, er vel muligt, men overtager jeg Bollen, da stiger hos Publicum Fordringerne, og ikke En blandt dem vil sige sig selv: Her har Fru Heiberg bragt et Offer. Paa den anden Side var det vel en Pligt at understøtte et af Oehlen-schlägers Stykker med de Kræfter, der staaer til min Baa-dighed, men et Offer fra min Side bliver det at overtage denne Mandfolke-Qvinde. Jeg har nu sagt, at jeg vilde betænke mig lidt herpaa og skal give mit bestemte Svar, s. 45naar jeg kommer hjem. De vilde vist sige: Gjør det? Og det bliver vel ogsaa Enden paa Betænkningen. Gjør jeg det ikke, faaer jeg Skjænd af den offentlige Mening! og gjør jeg det, faaer jeg ogsaa Skjænd, idet man ikke vil glemme at fortælle mig, at Rollen ligger over mine — især legemlige — Kræfter. Jeg er altsaa stillet som Drengen, der blev lovet Prygl, enten han tog det op eller ikke. Pryglene, naar jeg siger: Nei, er ialtfald mindre besværlige at bære, end naar jeg siger Ja.

De gode Kjøbenhavnere skal være overordentlig be-skjæftiget med min Bygning og i stor Forbauselse, hvorfra jeg har den store Formue, som denne kræver. Sladderer er i fuld Gang, og den almindelige Mening er, at altsaa dog Suhr under Haanden har stukket store Summer til mig.¹ Det er en Svagheit hos mig, at jeg ikke ganske kan foragte slige Yttringer. Det glæder mig nu, at Ole Suhr er saameget inde i vore Sager, at han veed den simple Sammenhæng, thi det vilde være mig ømfindtlig, om han og hans troede paa denne uværdige Sladder. Dog, det hører nu engang til mit Livs Historie, at man i Meget troer mig bedre end jeg er, og i Meget slettere. Saaledes betaler jeg det Første med det Sidste, det er der jo en Slags Retfærdighed i. ...

Ved Nattetide samme Dag.

... At vore Samtaler gjør samme Virkning paa Deres Øjne som de uundværlige Reiser, er jo ganske fortræffeligt. Naar blot ikke denne Medicin, som al anden, taber sin Virkning ved at bruges i Længden. At det moralske Elements Velvære gjør sin Virkning paa vort stakkels Legeme, føler jeg saa godt som Nogen. Nu er De da virkelig i Rom! Ogsaa jeg er i Rom i Goethes Reise. Hvor var det Menneske dog lykkelig under sit Ophold der! Men hvor havde han ogsaa i mange Aar forberedt sig til at nyde denne Lyksalighed! See, det var hos ham et nyt Foraar, som kom, efter at mange andre vare afblomstrede. Maa-skee det dog var hans sidste Foraar, dog man kan jo ogsaa have det godt om Efteraaret, uden at tale om Vinteren. Og nu Godnat! og far vel! Naar De vandrer mellem s. 46græske Guder og Gudinder, mellem Templer og Søilegange, da tænk, som hidindtil, venlig paa Deres een-somme

Veninde.

De veed vel, at Lehmann d. 15. er udnævnt til Indenrigsminister?